

lagal odsek dež. zbora. Dežela dobi torej za 12 milj. gld. 11,640,000 gld. in plača 4 % obresti skozi 50 let za vseh 12 milj. V tem pa ima pravico, da ga plača tudi prej nekaj ali tudi ves dolg. Ni se bati, da se izgodi zadnje.

Naše dni — ne, naše dni ne izplača lahko kdo svojih dolgov, najmanj pa, če ima to v rokah zbor, ki je vprežen v jarem liberalizma. Tak pa je naš dež. zbor in torej smemo reči naprej, da ne doživi od nas nihče časa, ko se ta dolg dežele izplača. Za naše slov. poslance je bilo torej gotovo težko glasovati za to posojilo, ali oni so to storili za to, ker še je, kakor so naši časi, pri tem posojilu vendar le mogoče, da se prihrani deželi nekaj plačila. Mogoče, da pride drug čas, ko bode dežela imela več dohodkov in manj stroškov, tedaj pa se to izposojilo izplača lahko poprej, kakor bode vseh 25 milj. požrlo, kakor nam je po tej pogodbi jih plačati in to v 50 letih.

Blagemu možu v spomin.

Koprivnica, dne 23. dec. 1888.

Kake pol ure od Koprivnice, ob cesti, ki drži na Reichenburg, stoji prijazna hiša z obširnim gospodarskim poslopjem. Sicer je le navadna gostilna, a v boljšem pomenu — pravi dom gostoljubja. Popotnik, užejan in spehan od trudapolnega pota, tod mimo gredoč, ni mogel drugače, kakor da se je oglasil pod to streho. Okrepčujoč si s pošteno kapljico svoje utrujene ude. Prijazen, ljubeznjiv mož srednje postave, postregel mu je takoj in zraven mu še ponudil kako pametno besedo o tem in onem. In naj si bo tujec ali domačin, vsak je rad zahajal v pošteno družbo te blage duše in vsak je bil lepo vsprejet in gostoljubno postrežen.

Res vrl mož je bil France Eladič, ali po domače Javoršek, o katerem sem se namenil s tem majhen spominek vsem njegovim bližnjim in dalnjim prijateljem in znancem ohraniti, kajti — njega ni več! Umrli je mož! — Hladna zemlja že krije tisto srcé, ki je bilo tako priljubljeno, tako spoštovano in spoznано od blizu in daleka, da je res težko med priprostim ljudstvom enakih vzgledov zaslediti. Njegova hiša je bila tako rekoč središče posvetovanja pametnih mož, naj si bo v gospodarskih, občinskih ali drugih zadevah. Občina je stavila va-nj vse zaupanje. Iskreno je želela imeti ga svojim županom, a on je to čast vselej do skrajnega odvrčal, ostal je pa zato v njenem odboru, kateremu je bil duša.

Odlikoval se je mnogo let kot vesten cerkveni ključar poleg vrlega, občeznanega gospoda Goloba. Bil je dokaj časa ud krajnega šolskega sveta in tudi njegov načelnik. Ni je bilo skorej v kraji cenitve, da bi Javorška z dobrim svetom ne bilo zraven. Kot mnogoletni

naročnik, prebiral je rad „Slov. Gosp.“ in je bil o raznih volitvah kot volilni mož vselej na narodnej strani. Kder je pritiskala denarna sila na vrata, prihitel je dobri Javoršek in pomagal iz zadrege, pri tem pa se je zadovoljeval z zelo nizkimi obrestmi, in kedar mu je dolžnik denar vračal, ga je še ljubeznjivo pogostil.

Kako rad bi bil še ta blagi mož živel v radost in pomoč svojim bližnjikom! Delaven in skrben ves čas življenja, pomagal si je iz malega in nabral precejšnje premoženje. Zadowoljen v vseh slučajih, rad bi bil mirno užival v poznih letih sad dolgotrajnega delovanja. Večkrat se je vesel izrazil, kako je zdrav in zadovoljen in da mu gre vse po sreči. In res, Bog ga je blagoslovil. Kedo bi si bil torej mislil, da se bo tako krepak mož — bil je star 51 let — moral k malu neizprosnej smrti ukloniti! Obiskal sem ga v mučnej bolezni in opazoval, s kako izredno ljubeznjivostjo in skrbjo mu je stregla njegova blaga žena, pri tem pa sem z neko posebno tožnostjo in strahom sklepal: ko bi ta mož pa le moral umreti, in zopet navdajala me je tolažilna nada, da ga bo slednjič skrbna postrežba ljube žene znabiti še otela. In zgodilo se je prvo! Udan v božjo voljo in previden s svetimi zakramenti, prestal je dolgotrajno bolezen in mirno udan sledil migljajem britke smrti, ki ga je odvéla v kraljestvo mirú.

Mrtvaški sprevod, dne 21. decembra pokazal je najlepše, kakó priljubljen je bil pokojnik. Nebrojne množice ljudstva izkazale so mu poslednjo čast, in čul sem glasove: tako slovesnega in lepega pogreba pa ni k malu videti. Domači gospod župnik, kateremu so se pridružili tudi gospod župnik iz Podsrede, prišla sta k pokojniku na dom. Vzdignila se je prav okusno izdelana krsta in nepregledna vrsta spremnikov vila se je od gostoljubne hiše po cesti, ter spremila moža na zadnej, tožnej poti. Domači gospod župnik spominjali so se na grobu pokojnika v prav milih, v srce segajočih besedah. In ko so zabobnele gručé na njegovo krsto in zapeli zvonovi v žalostno slovó, ni bilo nobeno okó suho in marsikateri vzdihljaj spuhel je gori v nebó za pokojnika dušo preblago. In tako, nepozabljeni France, spočij se zdaj od truda življenja in uživaj slast, ki je unstran groba pripravljena vsem tistim, ki pravično živé in v Gospodu umrjó. Belostenski.

Gospodarske stvari.

Sol za konje.

Sol ni vselej in za vse živali potreba in se torej pretirava, če se trdi kaj takega. Dobro pa je vsekako, da je ima človek pri hiši in da

jo daje svoji živini, kedar se kaže, da ji je je treba. Škoda je tedaj gotovo, da pri nas ne pride živinska sol za malo ceno na prodaj in je nimamo pri rokah.

Kar se tiče konj, njim pride sol prav, če je dobijo zmerno in si je lahko vzamejo sami, kolikor se jim je zljubi. To budi v njih željo po jelu in krma jim diši za veliko bolj, kakor brez soli. Vidi se tacim živalim tudi k malu, da se počutijo dobro; njih dlaka je gladka in se sveti in ujeda, ki nastane iz tega, da žival ne prebavi krme dobro, ne dobi tako lahko.

Tudi krma, ki je nekaj slabša, daje se konjem še brez večje nevarnosti za njih zdravje, ako se poškropi s slano vodo. Na eden meter-ski cent razpusti se eden kilo soli in z njo se poškropi krma, potem ko se je pretresla ali pretepla. Tega pa je pri taki krmi treba za to, da se odpravi iz nje prah in pesek in enake reči, ki jih je več ali manj v njej.

Nikoli pa se ne sme dati preveč soli živali. Poprek se sodi, da je soli za eno žival dovolj, ako je dobi na dan 12 do 15 gramov, 20 gramov sme se ji dati le izjemoma. Kjer je mogoče, daje se konjem sol v podobi solnih kamenov. Le-te potlej liže žival, kedar se ji zazdi in ni se bati, da je dobi preveč va-se. Sem-tertje se je še ne dotakne žival, v tem so si pojedine živali različne in tudi ena in tista žival ne seže vselej z enako slastjo po soli.

Ako konj liže po zidu, ali po usnji, po svojih jasliah in po lesovji, tedaj je znamenje, da mu je treba mineralske snovi, torej soli. Kedar krma ni čisto zdrava in je torej človeku za to, da obvaruje svoje živali mogočih boleznih, sme primešati raztolčene soli v krmo, to velja tudi pri ovsu. Pri konjih, ki ne dobijo za hrano veliko ovsa, ampak poleg sena le še korenje, rez itd., potem pri žrebetih, ki jim je treba še rasti, izlasti kar se tiče kosti, bode dobro, če še dobé živali poleg soli tudi fosforovo apno. Le-to se dobi v podobi krmske moke in treba ga je kupiti v štacuni.

Za sadjerejce.

Znano mi je, da je mnogim sadjerejcem previsoka cena sadnih cepičev, kajti vrtnarji zahtevajo 5—6 kr. za en cepič. To jih plaši, da si ne naročijo žlahtnih vrst ter rajši domače pa v časih malovredne sorte ali vrste pomnožujejo. Sklenil sem zato, kakor lani, tudi letos, cepiče spodaj navedenih vrst, kar jih bom več, kakor za lastno potrebo imel, brez plačnó razdeliti. Vsaki naj se dosti rano oglasi, ter za poštno spremnico in za zavetje, katero je jako zamudno, 30 kr. v pisemskih znamkah dopšlje, precej ali ko prejme cepiče.

Dobi pa se pri meni: 1. „Zimska zlata parmena“, 2. „Kanadiška rejneta“, 3. „Sevniška voščenska“, 4. „Štajarski mašancelj“ in 5. Šam-

panjska rejneta“. To pa so vrste, katere imajo na trgu dobro ime in visoko ceno, ter se za zimo ohranijo lahko; priporočane so od izkušnih strokovnjakov.

Druge vrste dam pa samo na posebno zahtevanje.

V Brežicah, dne 21. dec. 1888.

F. Ogorevc, posestnik drevesnic.

Sejmovi. Dne 7. januarija v Mariboru, v Šmarji in pri Novi cerkvi. Dne 8. januarija v Imenem (za svinje). Dne 9. januarija na Bregu v Ptuji (za svinje). Dne 11. januarija na Planini. Dne 12. januarija v Poličanah (za svinje). Dne 14. januarija pri sv. Filipu v Kozjanskem okraji.

Dopisi.

Od sv. Ane v Slov. goricah. (Taki so!)

Dandanašnji imajo nekateri Slovenci do svojih rojakov malo zaupanja. Ako je katero posestvo na prodaj, ne bodo ga lahko od domačina kupili, drugače kakor pod ceno. Če pa pride kak debel tujec, ta ga kupi po celo primerni ceni in potem se začne kosanje, ki se Bogu usmili. Vendar od tega kupi potlej lahko neumni Slovenec jeden kosček tako drago, kakor bi bil poprej dobil skorej polovino onega posestva in debeluh jo pobriše s kakim tisočakom dobička, da se potem lahko dalje debeli, grdo živi od žuljev slovenskih in se smeje trepastim Slovincem! Te primere žal, da niso redke. Moj Bog, kam bomo prišli ubogi Slovenci, ako bo tako naprej šlo? Ali že ne bo skoro v postavi dospela prepoved tega grdega kosanja? Žalostno za razsvitljeno Avstrijo, ki dopušča, da se na jednem posestvu, kjer so leta in leta živeli prav mirno mirni, delavni Slovenci, h krati postavi po več koč, ter se s tem širi nemanjštvó in beda med ubogo ljudstvo, ki je že tako od vseh strani dovolj stiskano. Slovenci, ako imate posestvo na prodaj, le takim grdim mešetarjem ne prodajajte, saj se tudi med Slovenci še nahaja mnogo premožnih, ki vam lahko kupijo, akoravno tudi po licitaciji. Zakaj le po tem načinu bi se polagoma reševali tujega življa, ki vedno od slovensko-nemške meje prodira v Slovenijo. Tujci so vam prav grdi ode-ruhi, ne rečem vsi, vsaj poštene Nemce jaz, kakor vsak pameten Slovenec visoko čisla; a nekateri so taki, da vam niso boljši od judov. Kakor ima jud v načrtu svojem, da mora kristjana opehariti, kjer mu je količkaj mogoče; jednako so si v vspeled vzeli nekateri naši sosedje, liberalni namreč, da morajo ubogo slovensko ljudstvo gulliti do belih kosti v svojo korist. Jeden primer: Pri sv. Ani je dal oznaniti letošnje poletje nek prusak, da mu naj Slovenci donasajo v nek bližnji trg črešnje; kilo bi plačeval po 5 kr., a berite zavedni Slo-